

DOMINIK DÁN

**KOŘENY
ZLA**

KOŘENY ZLA

Dominik Dán

KOŘENY ZLA

slovaart

Text © Dominik Dán 2017
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2017
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2017

ISBN 978-80-7529-475-3

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou vymyšlené a jakákoliv podobnost se
skutečnými událostmi je čistě náhodná, jakkoli
se někomu mohou zdát jaksi povědomé...*

Suum cuique.

Každému, co mu patří.

(Cato Starší, Cicero)

Věnováno Zuzce Hanzlovičové a Jankovi Gieciimu.

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, PhD., Zuzaně Hanzlovičové,
MUDr. Denisi Valentovi, PhD., MUDr. Jaromíru
Chorváthovi, MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

1

BŘEZEN 1994

Stará lidová moudrost říká: Když do pekla, tak ve zlatém kočáře. Zlatý kočár se shání těžko, peklo se přihlásí samo.

Aby naivní lidé věřili, že státní sázková společnost to myslí s důvěrou vážně a nikdo z nich nekrade, vysílá losování loterie v přímém televizním přenosu.

„Erneste! Je sobota!“ zakřičela Gábina z plných plic.

„No a...?“

„Půl sedmý!“

„Fakt! Deme na to?“

„Že se ptáš! Normálka, ne?!“

„Už du!“

Manželé Šipošovi bydleli v obyčejném třípokojovém panelákovém bytě o výměře sedmdesát tři metrů čtverečních, které by se hlasově daly obsáhnout i šeptáním, ale Ernest byl na balkoně – kontroloval keříky rajských jablíček v plastových truhlících – a Gábina seděla v obýváku na opačném konci bytu. Museli na sebe hulákat přes troje pozotvírané dveře, jinak to nešlo.

„Tady sem. Už to běží?“

„Zrovna začínaj.“

Uvelebili se vedle sebe na pohovce. Ernest si přitáhl konferenční stolek. Tiket, příloha *Večerníku* s týdenním televizním programem, ořezaná tužka, soletky, arašídý, dvě sklenice laciného vína.

Připraveni.

Manželé Šipošovi se chystali vychutnat si nejdůležitější vysílání týdne – losování sportky, státem kontrolované, garantované, legální loterie.

Nedaněné. Na to se těšili nejvíc.

„Poslouchej, stará...“

„Jaká já sem stará! Koukni se na sebe!“

„... Gábinko moje milovaná, dovedeš si představit, že vyhraje milion a tenhle zkurvenej vyděračskej stát nedostane ani korunu!? Dovedeš si představit, že všechno bude jenom naše? Těm hajzlům ve vládě, co nám nechtěj zvednout podporu, nezůstane ani halíř! Bože! Chtěl bych se dožít toho, jak jim sklapne huba naprázdno a z nás se stanou milionáři!“

Takhle snili každý sobotní podvečer. Potom, po losování, snili i v neděli, i v pondělí, i v úterý... až do nejbližší soboty. Snili neustále, jako většina rodin, co potřebovala peníze. Jako všechny rodiny – vždyť peníze potřebuje každý.

Prošedivělý chlapík v perfektním obleku s utazenou kravatou je přivítal u losování čísel ve dvanáctém výherním týdnu, pronesl otřepané fráze, že jde o státní loterii, nad regularností losování bdí notářka, všechna čísla v osudí už zkontrolovala a mohou začít. Přivítal dva hosty, tento týden si našli čas tenistka a cyklista. Každému položil jednu infantilní otázku o pocitech z vlastního vítězství a plánech do budoucna – na odpověď měli třicet vteřin –, konečně jim podal krabičku se dvěma tlačítky a dlouhým kabelem. Modrým tlačítkem roztočili buben, promíchali čísla, červeným zahájili losování.

Za socialismu se míčky s čísly vyťahovaly z osudí ručně. Socialismus dávno skončil, i ušaté míčky v osudí skončily, nová éra přinesla míčky v průhledných plastových trubkách, které se po zmáčknutí prvního tlačítka vysypaly do bubny, automaticky se promíchaly a po stisknutí druhého tlačítka vypadávaly míčky s čísly do průhledného koryta, spíš plastového žlabu.

Tenistka vylosovala čísla v prvním tahu, cyklista ve druhém. Gábina rychle psala na horní okraj novin.

Příloha *Večerníku* s televizním programem na celý týden měla první řadu písmen psanou pět centimetrů od horního okraje novin. Krásný prostor, vysloveně předurčený k označení výherních čísel. Také na čmárání, psaní poznámek i na vzkazy partnerovi. Gábina s Ernestem si na psaní sportky nikdy nekoupili zvláštní sešit, ani na to nepoužívali pa-

pír, vždy, už patnáct let, ji psali na horní okraj novin – jako všechny normální manželské dvojice v očekávání.

Prošedivělý chlapík v perfektním obleku zopakoval vylosovaná čísla, pogrataloval výhercům, poděkoval hostům a s kamennou tváří se rozloučil s tipujícími.

„No...?“ zeptal se Ernest.

„Počkej,“ nervózně ho odbyla Gábina shrbená nad čísly.

Běžně podávali dva sloupečky, každý jeden. Když z podpory něco zbylo, rozšafně si podali dokonce tři, dnes měli plný tiket, protože syn Ernest udělal se spolužákem z učiliště slušný kšeft – prodal mu německé značkové autorádio za pětistovku. Auto nikdy neměli, autorádio už vůbec ne – kde ho vzal, nezkoumali, hlavně že domů přinesl nějakou tu korunu navíc. Konečně! Vepřové žebírko snědli za dva dny, osm litrů vína a dvě lahve borovičky vypili za tři dny, ale plný tiket vydržel celý týden, až do soboty.

Podobné štěstí se na ně už jednou usmálo, podali plný, všechny sloupečky, když umřela teta Irma a dostali peníze z dědictví. Tehdy celý měsíc podávali plný tiket, ale to už bylo dávno. Možná před deseti lety.

Teď znova taková příležitost.

„No...?“

„Bože! Vydrž! Dyť to studuju!“

Gábina byla nervózní, Ernest do ní pořád rýpal. První minuty po losování byly nejnapínavější – až do skličujícího vystřízlivění.

„No...?“

„Víš co, já to seru! Na! Zkontroluj si to sám!“ vybuchla Gábina, naštvaně posunula tiket i noviny před Ernesta.

Udělala to ráda, jednak jí takové množství čísel činilo problémy, jednak špatně viděla a brýle neměla. Byly drahé, i vyšetření u lékaře, i obroučky, i skla – všechno bylo drahé. Všechno začínalo být drahé, socialistické úlevy byly pryč a za běžný život v demokracii se začalo tvrdě platit. Mhouřila, šilhala, ale nešlo to – čísel bylo nějak moc, slévala se.

„Dej to sem, ty...“ nedokončil Ernest, protože se nechtěl hádat. Sebral tiket, nervózně si ho přiložil ke dvěma rádkům čísel na okraji novin a začal pracovat. Vlastně porovnávat čísla, pracovat ne, to slovo neměl rád – averzi zdědil po otci.

Jel prstem od jednoho sloupečku ke druhému, řádek za řádkem, číslo za číslem.

„První nic...“ informoval manželku, aby si nedělala zbytečné naděje.

Soustředil se, používal pravý ukazovák a levý jazyk – ten nejvíc, trčel mu z koutku jako nesmělý hlemýžď z ulity.

„Tady taky nic,“ vyhodnotil další sloupek.

„Jako dycky! Sme pěkný blbci, takhle zbůhdarma utrácíme peníze,“ vzdychla Gábina a zklamání spláchla douškem laciného vína.

„Tady máš dvě čísla.“

„Na ty se ti můžu, víš co! Prej dvě! Dej aspoň tři, ať máme čtvrtou! I deset kaček se šikne.“

„Kušuj, dyť dělám, co můžu, ale je toho spousta.“

„Dobře, už sem ticho.“

„Tady máš tři.“

„Co!?“

„Ve čtvrtym sloupečku máš první tři. Dvě, osm, čtrnáct.“

„Super!“ zatleskala. „Aspoň pětka, i to se počítá!“

„Počkej...“

„Co?“

„No počkej...“ Ernest zaváhal, ztuhl, přestal rejdit jazykem. Zůstal mu viset.

„Erny! Neštví mě!“

Ernest ji neštvál, nedělal nic, jen seděl, civěl na noviny. Oči mu skákaly jednou na čtvrtý sloupeček, jednou na čísla na okraji novin napsaná obyčejnou tužkou. Skákaly nahoru dolů, vytrvale, až mu začala skákat celá hlava.

„Ty... Gabčo... tys ty čísla... napsala... tak, jak byly na obrazovce?“ koktal.

„Přeskočilo ti? A odkud bych si je vycucala? Dyť si seděl vedle mě. Erneste, co to je? Erneste! Zase srdíčko? Mám volat...?“

Ernest vstal. Nejistě zdolal vzdálenost mezi gaučem a sekretářem, nalil si zbytek borovičky a v hlubokém záklonu ji do sebe hodil.

„Vystrašil si mě! Mně taky...“

„Poslední. Promiň.“

„Erneste! Co ti je!? Zase srdce? Proč se opíráš o skříň? Mám volat sanitku?“ Hlas jí přeskakoval k pláči, protože

se o manžela bála. Už nechtěla zažít stresy jako před dvěma lety, kdy ho s pěnou u pusy vezla sanitka do nemocnice.

„Ser na sanitku! Koukni se na čtvrtěj sloupek. Zkontroluj ho pořádně, nebo mi jebne!“ Opíral se o skříň, mával jednou rukou, aby se nezdržovala a dělala, co jí říká.

„Mám tu tři první čísla, jak si říkal, dva, osm, čtrnáct... Bože! I třicet dva, i... Já se asi poseru!“

Gábina odstrčila noviny i tiket, odrazila se od konferenčního stolku, rozvalila se na sedačce. Rukama třásla, jako by jí pálily, pokusila se je složit na prsou, ale svezly se, nechala je bezmocně viset podél těla. Zaklonila hlavu, koulela očima, ústa dokořán, nebyla schopna vydat hlásku.

„No...?“

„I... mám i ostatní!“ vyhrkla. „Vodu!“

Ernest přiskočil, podal jí nedopitou sklenici vína. Vyzunkla ji na ex, ale nestačilo to, popadla manželovu a vyprázdnila i tu.

„Vino!“ rozmyslela si objednávku a dožadovala se dalšího přísunu tekutin.

Ernest o poznání pevnějším krokem zamířil k šatníku. Za bedničkou s náradím měl schovanou lahev pro nepředvídané a nepředvídatelné situace. Pokud tohle nebyla jedna z nich, potom...

Chvatně nalil a upřeně sledoval, jak manželce chutná. Dolil jí, ale tentokrát jí zastavil ruku. Se sklenicí těsně před rty se zuřivě zamračila.

„Erneste!“

„Počkej! Musíme si být jistý. Víš, kolikrát se už stalo, že někdo špatně opsal čísla?“

„Ne. Kolikrát?“

„No...“ na chvíli ho vykolejila, „ani já ne, ale stává se to. Kde je telefonní seznam?“

„Tamhle. Dal si ho pod sekretář,“ ukázala rukou.

Přikývl, už si vzpomněl. Sekretář byl starý, na čtyřech nožičkách, pravá přední byla vylomená. Chtělo by to dva šroubky křížem přes spodní desku, ale Ernest měl zrovna tou dobou tolik práce...

Z police sebral čtyři knihy, nadzdvihl sekretář, nožičku vyломil úplně a podložil knihami.

„Dej mi ještě něco, je to málo!“ křičel na manželku v bolestivém podřepu.

„Co?“

„Co chceš! Nějakou knížku,“ zaváhal, pohled mu padl na telefonní seznam. „Seznam bude stačit.“

Stačilo. Jako by ho vytiskli přesně pod jejich sekretář.

Skoro po roce si k sekretáři klekl znovu, nadzdvihl ho a vytáhl telefonní seznam.

„Podej nějakou knížku!“

„Jakou?“

„To je jedno, ať je tlustá aspoň tři centimetry. Pohni, co si myslíš, jak dlouho to udržím?!“

„Victor Hugo: Bídníci. Může bejt?“ podávala mu knihu z police.

„Výstižný! Viktor je hovadskej. I když má debilní příjmení, to Hugo. Viktor a Hugo. To je, jako by se našinec menoval Dezider Imino,“ bručel si pod nos a podkládal.

Na zadní straně telefonního seznamu byla tučným černým písmem vytištěna čísla pro tísňová volání. Také informační – přesný čas, odjezdy vlaků, číslo na informace o vylosovaných číslech –, autor seznamu už asi podobnou situaci zažil a tohle číslo považoval taktéž za tísňové. „Haló, dobrej večír, prosim vás, jaký byly dneska tažený...“

„Ve dvanáctém sázkovém týdnu byla vylosována tato čísla...“

Ernest pochopil, že magnetofonová páska s ním nebude debatovat ani nebude odpovídat na otázky. Ztichl, čekal, kdy přijdou na řadu čísla sportky. Zatímco čekal, přemýšlel, jak to můžou tak rychle nahrát a pustit do éteru. Asi to nedělali poprvé. Netušil, kolik času už uběhlo od losování.

Monotónní ženský hlas začal konečně odříkávat čísla sportky. Nepsal si, jen je kontroloval s čísly na horním okraji novin. Položil sluchátko, noviny hodil na konferenční stolek před manželku.

„No!?“ málem se netrpělivostí zbláznila.

„Gábino... Gabčo, my sme vyhráli první,“ řekl dramaticky.

„Ježíšikriste! Erny, co budeme dělat!?“

2

Inženýr Miroslav Korec stál s otevřenými ústy, údivem se nedokázal pohnout. Konečně pochopil, že udělal dobře. Před rokem a půl by váhal. Bratr ho přemlouval, ale on váhal, nebyl si jistý, zda má jeho projekt budoucnost, vždyť restaurací přibývalo jako hub po dešti. Teď, když viděl tu nádheru na vlastní oči, změnil názor. Už nepochyboval.

„Tak co, brácha, už mi věříš?“

Michal objal váhajícího bratra kolem ramen, přivinul ho k sobě, odstrčil, dvakrát třikrát s ním zašiboval, aby se probudil, aby se konečně rozhýbal. Ale nijak silně, jenom jemně, bratrsky. Z legrace, z bujarosti.

Inženýr Korec stál s otevřenými ústy v hlavním sále restaurace, nemohl se vynadívát. Mramorová podlaha, pevný dřevěný barový pult, sněhobílé ubrusy, výmalba vonící novotou, reprodukce drahých obrazů, záclonky... nádhera!

Inženýr Miroslav Korec neměl svého bratra Michala rád. Měl ho rád, ale... neměl ho rád. Byli dvojčata a každý úplně jiný.

Příroda si někdy umí pohrát a pobavit se. Vyrobí dvě, občas i tři k nerozeznání věrné kopie, ale někdy se jí nechce a genetiku jen odflákne. Miro a Michal byli dvojčata, ale vůbec si nebyli podobní, ve tváři určitě ne, možná postavou a motorikou, ale jinak ne. I povahou byli odlišní.

Miro vystudoval strojařinu, dostal diplom i titul. Inženýra Miroslava Korce strčili do projekce, jenom kreslil a přepočítával nosnost součástek na jeřáby. Tohle nechtěl, takhle si svůj život nepředstavoval.

„To máš za to, že strejda Bernard zdrhnul!“ vysvětloval mu Michal na rodinné oslavě. Nikoliv na jedné, na každé.

„Svině komunistický to naší rodině nikdy nezapomenou. Furt sme pro ně rodina emigranta a ještě k tomu jakýho!“

„Michale, přestaň!“ okřikla ho matka, ale Michal byl na koni, už měl upito.

„Mami, proč přestaň? Co je pravda, je pravda! Jak se Miro dostal na gymnázium? Na podruhý a to ste museli psát nahoru. Samý jedničky a chtěli ho strčit na učňák. A na vejšku? Ani na podruhý, i když maturoval se samejma jedničkama a přijímačky udělal bez ztráty bodu. Ale co rozhodlo? Korec! Méno Korec! Synovec toho emigranta... Už sme všichni zaškatulkovaný, už sme tam. A že dělá v projekci u rýsovacího prkna? Dyť je to taky důsledek našeho ména! Korec, k prknu! Emigranti, k prknu! A táta? Dyť táta moh' bejt...“

„Tak dost!“ zařval otec a tím debatu ukončil.

Otcovo *dost* musel respektovat i podnapilý Michal, i když všichni věděli, že má pravdu. I otec to věděl. Utřel si ústa, ubrousek odhodil na nedojedený talíř, vstal razantně, až spadla židle, a odpochoval do svojí pracovny. Všichni za stolem ho vyprovázeli soustrastnými pohledy.

„Tohle si chtěl?“

„Mami,“ škemral Michal tichým hláskem, „dyť to všichni vědí! Prosim tě, nezlob se na mě, ale taková je pravda.“

„Pravda...“ povzdechla si máma.

„Táta byl špičkovéj tlumočník. Ovládá šest řečí, využívala ho vláda, ministerstva, jezdil po celý Evropě, překládal ve všech hlavních městech, na všech sympoziích a...“ Michalovi vyschlo v krku, musel se napít, „co utek strejda Bernard, nesmí ani vycestovat, natož tlumočit. Teď překládá nějakýho francouzskýho básníka, vydaj ho možná za tři roky a dostane za to deset tisíc, možná o dvě tisícovky víc. Takhle si tu žijeme.“

Matka naprázdno polkla.

„Ničemu nerozumíš, Michale. V životě nejde jenom o peníze, sou i jiný hodnoty, vztahy. Táta by na bratra nikdy nedal dopustit. Bernard se rozhodl odejít, respektovala to celá rodina. Musíš s tím začínat na každý oslavě? Už přestaň! Tebe zajímaj jenom peníze...“

„Peníze sou potřeba. My nemáme na nájem za tenhle měsíc,“ ozvalo se nesměle z druhého konce stolu.

Michal se nahnul nad dlouhatánský stůl a na opačný konec vyslal úsměv a souhlasné přikývnutí. Byl rád, že v debatě o penězích našel spojence. Švagrová mu byla vždycky sympatická.

Rodině Korcově prováděl socialistický stát kvůli emigraci jejího člena spoustu zlého, ale z vily pod Slavínem je vystěhovat nedokázali. Možná kvůli zásluhám otce, možná kvůli nedůslednosti v administrativě, možná proto, že ve vedlejší vile už jedny dětské jesle byly, v každém případě se stále ještě mohli setkávat v rodinné vile. Dlouhý stůl v jídelně byl jen jednou z mnoha výhod takového bydlení v porovnání s moderním sídlištním panelákovým bytem s kuchyňkou třikrát dva a půl metru.

Z druhého konce stolu se ozval tichý hlásek podporující Michalovy názory: „Ale opravdu nemáme...“

„Anko, prosím tě! My nežebráme!“ okřikl manželku inženýr Korec. „Přestaň!“

„Proč?“ ohradila se matka a od snachy chtěla slyšet vysvětlení. Tušila, že něco není v pořádku. Aby na ni viděla, nahnula se do strany, protože uprostřed stolu stála obrovská váza s gladiolami.

„Prosím vás, dneska ne! Táta má narozeniny...“

„Miro, buď ticho! Anko, mluv!“

„Mirovi neschválili nověj návrh uchycení nosnýho ramene, nedostal odměny ani podíly, jen základní plat. Musela sem zaplatit splátku za postele pro děti a máme nověj vozek, už byl objednaněj. Co nám zbylo, schramstli sousedi. Miro je zase vytopil a dali si vymalovat nejen koupelnu, ale i chodbu. Byt pojištěnej nemáme, kde bychom na to vzali. Zůstali sme bez koruny.“

„Anko, prosím tě...“

„Co prosím tě! Je to tak!“ nakládala Anka manželovi před jeho matkou.

Matka odložila příbor podruhé.

„Děcka, dojedly ste?“ zeptala se vnučat.

„Uhm,“ odpověděla dvojčata unisono.

„Odchod do pokoje, můžete si hrát i s velkou skládačkou.“

„Jupí!“ a byla pryč.

„Tak takhle,“ vzdychla matka.

Michal se jen poškleboval – zase měl pravdu.

Matka odešla do vedlejšího pokoje. Když se vrátila, zastavila u kraje stolu u snachy.

„Aničko, tu máš,“ podala jí svazek bankovek. „Děti nemůžou zůstat bez střechy nad hlavou. Zaplať, co jste dlužní, a kup jim i něco na sebe.“

„Mami, prosím tě...“ protestoval inženýr Miro, ale přerušila ho razantním gestem.

„Aničko, kdyby se to opakovalo, přijď, pro vás mám vždycky něco odložený.“

„Mami, a já!?“ ohradil se Michal.

„Tobě nepřijali žádný úchyty na jeřáb, protože jsi žádný nenakreslil. Nemáš rodinu, ženu, děti, povinnosti, zodpovědnost... Satanáši, hochštaplere!“

„Ale sem tvůj syn! A říkám pravdu!“

„To první je mnohem důležitější než to druhé, takže na...“ podala mu také něco.

„Děkuju, mami,“ rychle schoval hrst bankovek.

„A teď dojíme večeři,“ rozhodla matka.

Přesně kvůli tomuhle neměl inženýr Korec rád svého bratra Michala. Nelepily se na něj problémy. Neměl problémy s vysokou školou, protože se na ni nikdy nehlásil, neměl problémy s manželkou, protože žádnou neměl, ani s dětmi, ani s prací, žádná zodpovědnost – pohoda svět.

Když se v osmnácti rozhodl, že bude lodníkem, šel do přístavu a přihlásil se. Vysvětlili mu, že na loď musí mít papíry, tak aspoň chvíli pomáhal v dílně, potom se zaměstnal na letišti. Na pilota ho nevzali, i když chtěl strašně pilotovat, chvíli pomáhal s kufry. Pak chtěl být chovatelem koní. V konírně za městem kydal hnůj, trvalo mu šest měsíců, než pochopil, že chovat koně je dřina. V létě dělal plavčíka na Zlatých, na podzim ho propustili – voda už byla studená. V zimě zkusil odklízet sněh, to už byl někdo – pracoval pro magistrát. Hrál v barové kapele na kytaru, to mu šlo, i Miro musel uznat, že brácha umí hrát. Fiknul manželku šéfa kapely, ani se nedivil, že ho vykopli. Přesněji, divil se, protože se s ní vystřídali všichni z kapely, akorát na něj to prasklo.

Michal pořád něco vymýšlel. Miro měl ženu a dvě děti na jeden zátah, Michal neměl nic. Vlastně měl všechno.

Svobodu. Tu mu bratr záviděl nejvíc. A neměl žádnou zodpovědnost. Proto mu nevěřil, když za ním přišel a řekl mu, že budou společně podnikat.

„Ty debile! Všim sis aspoň, že byla revoluce? Už nemusíš stát u prkna, strejdu Bernarda už nám nebudou vyčítat!“

Inženýr Miro pochybovačně kroutil hlavou, zvykl si. Otec už zemřel, rodinné záležitosti vzala do rukou matka.

„Strejda Bernard poslal originály smluv, dokumenty o vlastnictví, budeme privatizovat, musej nám vrátit, co bylo naše.“

V centru města, uprostřed historické části Našeho Města, jim ve starém domě patřilo celé přízemí a dvě poschodí. Komunisti přistavěli ještě dvě, jak se to bude řešit po právní stránce, netušili, ale ten spodek je iritoval. Takové prostory!

Taková poloha!

Také strýce Bernarda iritovaly, dobře si na ně vzpomínal. Přicestoval. Už mu nikdo z rodiny nezazlíval, že utekl do Kanady, ani vězení mu nehrozilo. Zašel do banky a uložil kapitál. Michal skákal metr dvacet do vzduchu.

„Teď je tam prodejna autodílů. Bejvalej Drudop. Soudruzi nedokázali doprostřed města umístit nic jinýho, jen železo, kašlali na památky, na historii. U soudu nám nárok uznali, převezmeme objekt, strejda Bernard dodá prachy a uvidíte ten frmol!“ Michalovi bylo hned jasné, jak bude rodinný podnik vypadat.

Praštil do stolu a zase vylil polovinu sklenice. Nikdo mu to nevyčítal, i když to bylo červené víno. Matka dojedla, způsobně složila příbor na jednu stranu talíře. Zamračila se na přisedící. Manžel jí chyběl, teď by ho potřebovala nejvíc, ale musela všechno zvládnout sama. Správně tušila, že rodící se rodinný podnik bude viset na jejím krku.

„Strýc Bernard už uložil peníze. Miroslave, odejdeš z projekce a staneš se ředitelem našeho podniku. Jediný máš vysokou školu, zvládneš to. Michale, ty rozjedeš rekonstrukci, použiješ strýcovy finance a vybuduješ restauraci s možností, že se časem rozrosteme nahoru do nadstavby a povedeme hotel. Zatím budeš hlavní provozní, potom hoteliér. Takhle jsem rozhodla!“

Inženýr Miroslav Korec stál s otevřenými ústy, údivem se nedokázal pohnout. Konečně pochopil, že udělal dob-